

Věřit a Bojovat

Der Reichsführer SS

SS-Hauptamt-Schulungsamt

VĚŘIT A BOJOVAT

Vydavatel: Der Reichsführer SS, Správní úřad SS

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU, PŮVODNĚ VYŠLO V ROCE 1942, DOSTUPNÉ Z:

https://archive.org/details/faith-and-struggle-glauben-und-kampfen-ss-hauptamt-1942/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Vy a otázka krve

V tomto období boje za budoucnost našeho národa si uvědomíte - prostřednictvím rodiny, rodu i mimo něj - pouto, které nás všechny spojuje v nerozlučné a zapřísáhlé společenství usilující o budoucnost. Dále víte, že váš život, vaše podstata, všechny schopnosti a vlastnosti vycházejí z vašich předků a že stejnou roli musíte převzít i pro generace, které přijdou po vás. Nemůžete se jí zbavit, naopak, máte povinnost a závazek přizpůsobit tomu svůj život a žít podle něj.

Zamyslete se jednou nad tím, k jak obrovské revoluční změně v myšlení a jednání našeho národa došlo za tak krátkou dobu. Po letech úpadku pronikla v německém národě na široké frontě nová životní odvaha, životní vůle a sebedůvěra. Nacionální socialismus vytáhl náš národ z hrozícího zániku nejen hospodářsky a politicky, ale i biologicky. Odpověď na otázku, jak mohl Vůdce a jeho následovníci dosáhnout takových úspěchů, je velmi jednoduchá: Adolf Hitler znovu učinil životní zákony našeho druhu - jejichž dodržování je předpokladem jakéhokoli dalšího vývoje - základem našeho myšlení, jednání a cítění.

To, co naši předkové, kteří byli pevně zakořeněni v půdě, instinktivně rozpoznali jako správné díky citu svého druhu, bylo v průběhu dějin částečně zahlazeno a překryto cizím intelektuálním a rasovým vlivem.

Poznání zákonitostí života a probuzené vědomí našeho druhu jsou dnes určitým ukazatelem pro celé naše konání. Chceme se tedy na níže popsané základy zákonů života našeho světonázoru podívat z pohledu velkého společenství celého národa a z nich vyplývající povinnosti jednotlivce učinit zásadou celého našeho života.

Co je to rasa?

„Co na světě není dobré rasy, je pleva.“

Adolf Hitler, Mein Kampf

Velké množství forem života ukazuje skupiny, které se více či méně podobají jedna druhé a vykazují společné fyzické znaky. Mají stejnou povahu. Takové skupiny forem života nazýváme „druhy“.

Dnes žijící lidstvo tvoří „druh“, neboť lidé si jsou navzájem plodní. Pozorováním a srovnáním bílého, černého nebo žlutého člověka nám je okamžitě jasné, že nestačí hovořit pouze o „lidském“ druhu, ale že pro přesnější analýzu je třeba provést další dělení. To vede k pojmu lidských ras.

Jednotlivé rasy lze rozlišit podle rozdílů, které mají s ohledem na jedinečnost svých dědičných, intelektuálně-psychologických a fyzických vlastností, sklonů a charakteristik. Každá rasa má určité vlastnosti a rysy, které jsou pro ni jedinečné. Tyto rasové rysy se přenášejí na potomstvo.

Rasa je tedy skupina forem života, která se odlišuje společnými dědičnými znaky. Vždy produkuje pouze svůj vlastní druh.

Nebo stručněji: *„Rasa je charakterizované společenství dědičných činitelů"* - Lothar Stengel-von Rutkowski

Dokud rasa zůstává čistá, její dědičná podstata se předává nezkažená z generace na generaci. Proto je nutné, aby se u lidí téže rasy zvyšovalo rasové uvědomění a správně rozpoznávala nebezpečí, která vedou k míšení, proměňování, degeneraci, a tím i k zániku dotčených ras. Převažující rasa určuje národní charakter a nadále v něm působí jako dědičný faktor. Stejně jako u germánských[1]

---

[1] Tento, v nacionálněsocialistické literatuře hojně používaný termín, je především odvozovaný z terminologie badatele Houstona Stewarta Chamberlaina, jež ve své knize **„Základy 19. století"** o „Germánech" rozvádí: *„V této knize rozumím slovem „Germáni" různé severoevropské národnosti, kteří jako Keltové, Germáni a Slovani vstupují do dějin a z nichž…vznikly národy moderní Evropy. Že původně pocházely z jediné rodiny je jisté; přece se ale Germáni v úzkém, tacitovském smyslu ukázali natolik duševně, mravně a fysicky převyšující své příbuzné, že nás to opravňuje jejich jméno použít jako název celé rodiny… Co nás spojuje v organickou jednotu… je germánská krev… Význam každého národa…závisí na poměru germánské krve v jeho obyvatelstvu."* A: *„Zaměňovat germánské a německé je…nesprávné… Neboť přímé napojení Němců na staré Germány zakrývá skutečnost, že německý sever Evropy je skoro*

národů dává převládající nordická rasa i německému národu predispozice našeho druhu.

čistě germánský v úzkém smyslu, a přehlíží fakt, že právě Německo, ve středu Evropy, povstalo promíšením tří větví – ***Keltů****,* ***Germánů*** *a* ***Slovanů*** *– jímž nabyl tento národ své zvláštní nacionální zabarvení a bohatství svých schopností."* A v předmluvě českého vydání: *„Jsou to národové severoevropští, potomci* ***Keltů****,* ***Slovanů*** *a* ***Germánů****, jež autor – právem, neprávem? – pro jejich příbuznost tělesnou i duševní a kvůli zjednodušenému pojmenování shrnuje pod název „****germánská rasa****". Netřeba se dát mýlit a svádět pouhým názvem „Germáni" po vysvětlení, které autor sám na více místech podává."* – pozn. překl.

Co je to národ?

Každý národ představuje pro okolní svět viditelné společenství. Stejná krev, stejná půda, stejný jazyk, zvyky, kultura a historie jsou nerozlučným poutem. K tomu, aby se obyvatelstvo stalo národem, je nutná jak rasa, tak historie a kultura.

Generace žijící v daném okamžiku je pouze jedním článkem řetězu, který začíná nejstaršími předky a pokračuje dalšími generacemi do budoucnosti. Všichni dohromady tvoří národní společenství. Existence jednotlivce je pak smysluplná pouze tehdy, je-li vnitřně spjata s celkem národního společenství.

V současnosti žijící nositelé krve tohoto společenství nesou odpovědnost za formování příštích generací.

Každý národ má svůj jedinečný národní charakter. Kořeny tohoto jedinečného národním charakteru spočívají v rasovém složení národa.

Národ je společenstvím stejného původu a osudu. Jako dědičné společenství je velké, schopné vytvářet a utvářet své vlastní prostředí.

Význam rasy

Společná dědičnost určuje fyzické a intelektuálně-psychické schopnosti rasy. „Rasa“ jako praktický pojem se vztahuje nejen ke speciálně utvářené a fungující životní síle v nás, ale kromě toho také k nejvyšší hodnotě, k pojmu hodnoty, ke světonázoru.

Existují rasy, které mohou vytvářet vysoké kultury, a takové, které se nikdy nemohou povznést vlastními silami.

Jsou rasy s hrdinským postojem a ty, které nemají odvahu bojovat. Kulturní úspěchy jsou výhradně výtvorem vyšších ras. Povznesení lidstva pokračuje nebo končí se zachováním čistoty a síly kultur nesoucích ras.

Rasové složení národa je jedinečné. Jeho změna má vždy za následek proměnu jeho povahy a kultury. Každé mísení ras vždy znamená snížení hodnoty vyšší rasy.

Příbuzné a cizí rasy

Lidstvo vykazuje přísně oddělené rasové skupiny. Velmi zhruba vyjádřeno, rozlišujeme: Bílé, černé a žluté. Každá z těchto skupin pak obsahuje řadu subras s určitými společnými znaky. V tomto případě se hovoří o příbuzných rasách. Proti nim stojí rasy cizí. Národy, které s ohledem na své rasové složení vykazují stejné prvky jako německý národ, patří k národům „příbuzné krve". K nim patří většina evropských národů.

Jelikož je rasová podstata nám rasově příbuzných národů často velmi různorodá, je třeba se pro základ rozlišení podívat na rasové prvky z kvantitativního hlediska. U germánských národů převažuje v jejich rasovém složení nordická krev. Jejich příbuznost s německým národem se proto označuje jako „stejné krve". Ostatní národy, které rovněž vykazují malé množství nordické krve, ale ve své podstatě nejsou nordické, se označují jako národy „jiné krve".

Stávající pozitivní rasové složení německého národa se opírá o splývání příbuzných ras a velký převažující podíl nordické krve.

Původ nordické rasy

Hlavní území nordické rasy zahrnuje oblast jižní Skandinávie, Jutska, Severního a Baltského moře a zasahuje až do středního Německa.

Již v nejstarším období byl nordický člověk usedlým zemědělcem. Vynalezl pluh, který později převzali i další národy, pěstoval plodiny a choval domácí zvířata. Explozivní růst populace tohoto nordického lidstva vedl k novému, nezbytnému získávání prostoru a způsobil, že vlna za vlnou proudila dolů do pohraničních oblastí: do evropského prostoru a do širokých částí Asie. Předchozím původním obyvatelům - i když často jen na krátkou dobu - vtiskli znaky nordické kultury.

Nikoliv: „Z východu přišlo světlo!“, jak tvrdila věda dříve; spíše: „Ze severu přišla síla!“

Význam nordické rasy pro lidstvo

„Vše, co dnes ve světě obdivujeme, věda a umění, technika a vynálezy, je tvůrčím výtvorem několika málo národů a možná původně jedné rasy.“

Adolf Hitler, Mein Kampf

Vysoké kultury Indů, Peršanů, Řeků a Římanů - vytvořené Indogermány - jasně ukazují nordického - moderního „indoárijského“ - tvůrčího ducha. S úpadkem nordické vládnoucí třídy však i ony opět zanikly. I dnes se cítíme být spřízněni s těmito kulturami, které mají společný rasový původ.

Nejsme však tak troufalí, abychom se domnívali, že všechny kultury, a to i v dřívějších dobách, lze připsat pouze nordické rase. Kultury vytvořili i národy s jiným rasovým složením. V nás se však probouzejí jiné pocity, pokud se snažíme navázat na kultury staré Číny, Babylonu nebo staré indiánské kultury Aztéků (v dnešním Mexiku) a Inků (v dnešním Peru). Nelze popřít: i to byly vysoké kultury, ale vůči nim se cítíme nepopiratelně cizí. Nejsou s námi příbuzní, ale spíše jsou cizího původu. Promlouvá z nich jiný duch. Nikdy tyto

cizí kultury nedosáhly souměřitelného vrcholu s kulturami založenými na nordickém duchu.

Dnešní technologický rozvoj se rovněž zrodil pod vedením nordické rasy. Stejně tak je tomu například v případě moderního Turecka, pokroku Ameriky a vzestupu na Dálném východě.

Všude tam, kde se mísí s blízce příbuznými rasami, se vliv nordické rasy vždy ukázal jako prospěšný a rozvinul schopnosti, které přinášejí nejvyšší kulturní úspěchy.

Německý národ a nordická rasa

Navzdory často silnému míšení a prolínání ras v různých provinciích Říše nacházíme jednotlivé rasy v různých částech Německa výrazněji zastoupené:

V některých oblastech převládá vysoká postava, úzký obličej a světlé vlasy, oči a pleť: fyzický vzhled nordické rasy. Blízce příbuzný nordickému člověku - snad jen popisovaný jako jeho variace - ale větší, širší a zavalitějšího vzhledu je člověk fálské rasy.

V mnoha částech Říše najdeme velké lidi s krátkou hlavou a úzkým obličejem, velkým nosem, hnědýma očima a černými vlasy: fyzický vzhled dinárské rasy.

Nebo se v jednotlivých oblastech vyskytují malí, štíhlí a mrštní lidé s tmavýma očima a barvou vlasů: vzhled alpinské rasy.

A konečně jsou v některých částech Říše nápadní malí, kulatí lidé se širokými obličeji, hnědýma očima, hnědými až černými vlasy a tmavou barvou pleti: fyzický vzhled východobaltské rasy.

Ve všech provinciích Říše, ať už na severu či jihu, na západě či východě, je nordická rasa více či méně silně zastoupena. Mnoho lidí v našem národním prostředí

nelze absolutně přiřadit k té či oné rase. V každém národě se vyskytují - vedle příkladů, které jsou na pohled rasově čisté - jednotlivé rasy ve více či méně smíšené podobě.

V německém národě převažuje nordické dědictví. Nordická rasa je nejen převládající rasou, ale nachází se také v krvi téměř všech Němců. „Krev a půda“ nejsou prázdné pojmy, spíše náš osud. Proto je také dán šlechtitelský cíl německého národa. Je dovršen v naplnění zákonitostí života jeho převládající rasy.

Podíl nordické krve v dědičné skladbě německého národa je asi 50 %.

Z rodokmenů se navíc dozvídáme, že každý Němec má v sobě nordickou krev.

Německý národ je tedy v pravém slova smyslu pokrevní společenství. Historie na rasovém základě již dávno prokázala, že nordická rasa má mnohem větší podíl výjimečných mužů než ostatní rasy. Nordická rasa je především nositelem vysokého stupně schopností německého národa. Velké činy ve všech oblastech z ní učinily vůdčí rasu lidstva.

Neexistuje žádná jiná lidská rasa, která by dala tolik mimořádných vůdců, vojevůdců a státníků.

Odvážným činem si nordický člověk podmanil rozsáhlá území, založil státy a vytvořil kultury.

Již kolem roku 1000 se v Americe vylodili Vikingové. Otevření celých kontinentů bylo vedeno nordickým duchem.

Jednou z nápadných vlastností nordické rasy je sebekontrola. Nordická odvaha je základem bojových úspěchů nordických ras. Svědomitost a pevná vůle ve spojení se spolehlivostí výrazně posilují snahu o nezávislost.

Tyto vlastnosti však snižují jeho schopnost vcítění a hrozí velké nebezpečí, že se nordický člověk ztratí a vyčerpá. Nordický člověk disponuje velkou láskou ke sportu a soutěžení; obstojí tam, kde se člověk musí odvážit. Proto se také častěji než ostatní muži vyskytuje v těch profesích, které jsou spojeny s nebezpečím. Ale i zde platí poznání: důležitější než barva pleti je charakter člověka.

Člověk bytostně patří k rase, jejíž ctnosti vyznává skutkem.

Zkoumáme-li jednotlivé evropské země podle jejich rasového složení, zjistíme, že téměř ve všech státech jsou zastoupeny stejné rasy. Mimo Německo najdeme

nordickou rasu zastoupenou ve skandinávských zemích, v Anglii a Holandsku, a dokonce i v Rusku, Itálii, Francii, Španělsku atd. V různých evropských zemích však najdeme také východobaltského člověka. Celkové rasové hodnocení národa se na to ale nesnižuje. Jde o sílu podílů jednotlivých ras v příslušném národu. A tam zjišťujeme: již jen početně pochoduje Říše daleko před všemi ostatními národy, pokud jde o nordickou složku.

Přirozeným právem si Německo může nárokovat prvenství v převážně nordicko-germánských národech.

Zákon dědičnosti

„Silný musí vládnout a nesmí se mísit se slabým, a tedy obětovat svou vlastní velikost.“

Adolf Hitler, Mein Kampf

Každý pohled na svět kolem nás ukazuje, že potomci se podobají svým předkům.

Ze semene buku vyroste opět buk. Černí plodí černé, bílí vždy bílé. I u velmi malých dětí si příbuzní všimnou, že například nos „zdědili“ po otci, oči po matce. Později se objevují další vlastnosti, jako je pracovitost, talent, náchylnost k určitým nemocem.

To, že dochází k dědičnosti, je odvěká lidská znalost. Šlechtitelé se vždy snažili podporovat předávání určitých znaků a vlastností a zabránit tomu, aby se zvířata a rostliny s nežádoucími vlastnostmi rozmnožovaly. Že se jedná o vývoj podle přírodních zákonů, však bylo rozpoznáno a prokázáno až v posledních několika desetiletích.

Stejně jako každý děj v přírodě i dědičnost podléhá neměnným zákonům.

Zákony dědičnosti - stejně jako všechny ostatní zákony života - platí stejně pro rostliny, zvířata i člověka. V potomstvu jsou buď opět rozpoznatelné vlastnosti obou rodičů, nebo převažuje vlastnost otce či matky. Mnohdy lze určitou vlastnost sledovat po mnoho generací nebo přeskakuje celé generace, aby se později náhle opět objevila.

Dědičnost je tedy předávání vlastností a znaků z rodičů na potomky.

Dědí se nejen tělesné vlastnosti, ale také intelektuální a duševní.

Člověk má pro každou vlastnost dva dědičné faktory. Dítě získává dědičné faktory rovným dílem od rodičů.

Směsice plemen se může podobat čistokrevné plemenitbě v důsledku vlastnictví převažujících dědičných faktorů v jeho vzhledu. Potlačené dědičné faktory tak nejsou eliminovány, pouze se v dané generaci nevyskytují. To, co se navenek jeví jako zdravé, může uvnitř skrývat skryté dědičné faktory pro nemoc. Člověk na sobě mnohdy nevidí, jaké dědičné faktory se v něm skrývají. Čistě vnější hodnocení proto nikdy nemůže být průkazné.

Dvě různé rasy se odlišují velkým množstvím dědičných faktorů.

Jejich smíšením - neboli křížením - se tyto dědičné faktory náhodně spojují, čímž u potomků vzniká velká rozmanitost dědičné výbavy.

Výsledkem takového míšení je narušení kontinuity dědičné struktury.

Zákony dědičnosti dnes tvoří základ našich znalostí o vzniku a vývoji po sobě jdoucích generací. Vzhledem k tomu, že normální i nemocné dědičné faktory se na potomstvo přenášejí stejnou měrou, vyplývá z toho obrovský význam poznání dědičných faktorů a povinnost zasahovat a usilovat - omezovat a podporovat - o formování následujících generací.

Již při početí je určena podstata a dědičnost člověka pro jeho národ a rasu.

Jistě, výchova a prostředí mohou později určité vlastnosti rozvíjet a podporovat a jiné - pouze v dané generaci - omezovat, ale základní podstata zůstává neměnná. Odpovědnost za další generace tedy leží na nás.

Význam výběru partnera

Správný výběr partnera je nejen předpokladem pro zachování druhu, ale také pro zachování vysoké selektivity. Je základem každého vyššího rasového vývoje.

Výběr rasově vysoce dědičné manželky sám o sobě ještě nemusí nutně znamenat zlepšení rasy. To nastane teprve tehdy, když po správném výběru partnera následuje výchova nadprůměrného počtu dětí. Neboť čemu by pomohlo odstranění špatných dědičných faktorů z národa, kdyby současně nebyla zachována a rozšířena reprodukce dobrých dědičných faktorů?

Pokud by například výběr partnera prováděl člověk, který by nechtěl mít žádné děti, znamenalo by to zhoršení stavu rasy, protože by došlo k odstranění dobrých dědičných faktorů z budoucí generace.

Vzhled a dědičná výbava

Pokud by mezi jednotlivými lidskými rasami existovaly pouze fyzické rozdíly, byla by otázka příslušnosti k rase poměrně nedůležitá. Proto je třeba vzhled člověka - který je dán souhrnem vizuálních znaků, vlastností a schopností - striktně oddělit.

Dědičná výbava člověka má mnohem větší význam než jeho vzhled.

Často je nesmírně obtížné odvodit psychologické dispozice ze vzhledu jedince. Dědičností může náhoda spojit převahu fyzických rysů jedné rasy s psychologickými rysy jiné rasy. Ve většině případů se však podaří z fyzického vzhledu zjistit psychologickou dispozici nebo ji alespoň správně přiblížit.

Prostředí a dědičné faktory

Každý člověk si v sobě od narození nese velký poklad dědičných faktorů.

V průběhu života se však realizuje jen jejich část. Na formování jedince se podílí i prostředí. Podnebí, výživa, životní prostor, poloha atd. mohou mít na vývoj člověka viditelný vliv. Pokud životní forma postrádá podmínky prostředí potřebné k jejímu rozvoji, pak zakrňuje. Její vzhled tak podléhá mnoha změnám způsobeným prostředím, nikoli však dědičnou skladbou. Vlivy prostředí nejsou schopny zásadně změnit dědičnou skladbu; zachování německé podstaty po staletí na cizonárodní půdě je viditelným důkazem síly krve. Kvůli nedostatku možností k rozvoji je individuální člověk často dříve či později zničen.

Pro zachování a další vývoj rasy je třeba, aby existovaly nebo byly vytvořeny nezbytné základy pro život.

Z toho vyplývají následující zjištění:

1. Každý člověk vzniká křížovým působením dědičných faktorů a okolí.
2. Okolí a jeho vliv zůstávají bez vlivu na potomky.

3. Získané schopnosti nejsou dědičné.

Pouze přirozenou selekcí se vlastnosti předávají mezi generacemi.

Poslední skutečnost má obzvláště zásadní význam. Fyzickým cvičením lze svaly jedince skutečně výrazně posílit. Syn sportovce však proto nezíská silnější svaly než kterékoli průměrné dítě. Stejně tak intelektuální znalosti nejsou v žádném případě dědičné. Syn učence musí začít od začátku s abecedou stejně jako každé jiné dítě. Totéž dokazuje i mateřský jazyk, který se procvičuje po mnoho generací.

Marxisté a demokraté se - s velkou dávkou fantazie a jednostranného přeceňování vlivu prostředí - domnívali, že změna tohoto prostředí může zlepšit osud celých národů. Pro ně jsou všichni lidé stejní. Proto, postaveni do stejných podmínek, musí bílí, černí i žlutí dosahovat ve všech oblastech také stejných úspěchů.

Víme však, že rasově a národnostně cizí národy se nikdy nemohou stát rovnými, a to ani ve stejném životním prostoru a dokonce ani po dlouhou dobu. Vždy zůstanou tím, čím jsou: cizí krví, kterou je třeba držet stranou od našeho národního těla, nemá-li pomalu, ale nenávratně upadnout do záhuby.

Velký národní úkol tedy spočívá v ochraně dědičné podstaty národa před mísením ras, v zabránění šíření dědičných vad a v utváření prostředí tak, aby se co nejlépe rozmnožovaly nejlepší dědičné prvky národa.

Zákony života národa

„Silný musí vládnout a nesmí se mísit se slabým, a tedy obětovat svou vlastní velikost.“

Adolf Hitler, Mein Kampf

Přírodní zákony se řídí neměnnou, neovlivnitelnou vůlí. Platí pro všechny formy života. Proto je nutné tyto zákony uznávat a jejich dodržování považovat za předpoklad zachování a dalšího rozvoje života. Při nedodržování přírodních zákonů následuje rozklad, deformace a nakonec zkáza.

Nacionální socialismus si klade za cíl obnovení přirozeného řádu života a poskytl státní uznání nezbytnosti přírodních zákonů pro člověka.

Zákon plodnosti

Zvířata a rostliny produkují mnohem více potomků, než je nutné k udržení jejich populace.

Zde je několik příkladů: Zvířata a rostliny produkují více potomstva, než je nutné k přežití. Semenáček rostliny máku vyprodukuje 4 000 semen. Kdyby všechna vyrostla a rozmnožila se, bylo by po pěti letech 256 000 000 000 000 000 květů. Do šestého roku by se nevešly na povrch planety. Jedna treska obsahuje 3 až 4 miliony vajíček. Kdyby se po několika generacích objevili všichni její potomci, byly by jich plné všechny vody na Zemi. Takových příkladů lze uvést dle libosti více a více.

Obrovská plodnost, s níž se v přírodě opakovaně setkáváme, zažívá nezbytné omezení zničením velkého počtu jednotlivých bytostí. Vyhlídky na život druhu nejsou pro všechny živé bytosti stejné.

Plodnost je však předpokladem zachování dostatečného počtu živých bytostí, aby nedošlo k vymření druhu. Bez plodnosti není možný další vývoj.

Od rozvoje plodnosti se bude odvíjet i budoucnost našeho národa. Počet jesliček musí být mnohem větší než počet rakví. Pak budeme schopni úspěšně vzdorovat veškerým na nás se valícím nebezpečím a realizovat

právo, které nám díky našemu vedoucímu postavení v Evropě připadá.

Zákon boje a selekce

Poznatky o vývoji života na Zemi jsme získali především díky usazeninám a zkamenělinám. Zkoumání znovu a znovu ukazují: v nejstarších vrstvách zemské kůry se objevují velmi jednoduše konstruovaní, základní tvorové, v pozdějších vrstvách nacházíme rozvinutější formy života a konečně v nejnovějších vrstvách nejvyspělejší organismy. Vývoj znamená změnu, růst, rozmnožování, expanzi atd. Každý vývoj vyžaduje obrovské časové rozpětí a nezná stání na jednom místě. Život jedince ve vývoji druhu je zcela upozaděn.

Jak příroda zasahuje do událostí a řídí je? Pokud procházíme světem s otevřenýma očima, vidíme, že všude probíhá tvrdý boj. Boj o bytí či nebytí.

Boj je základním zákonem přírody.

Hlubší smysl tohoto věčného, zdánlivého boje o zánik je následující: Vše slabé a/nebo podřadné je zničeno. Rozmnožují se pouze silné a mocné exempláře.

Cílem je tedy selekce směrem nahoru, zachování toho nejlepšího. Stačí jen správně rozpoznat přírodní děje a jednat podle nich. To, co naši předkové správně pochopili instinktivně, jsouce mnohem silněji spjati s přírodou, se musí opět stát naším obecným poznáním.

Nejde o jednotlivce, spíše o podporu a zachování druhu. V nacionálněsocialistickém pojetí je to formulováno následovně: „Společné dobro má přednost před individuálním dobrem.“ Nebo: „Jednotlivec není nic, národ je všechno.“

Každý národ potřebuje prostor k životu. V dějinách se znovu a znovu objevuje boj o životní prostor. Jedině rostoucí, zdravý národ má morální právo rozšiřovat svůj životní prostor a v případě potřeby si jej vybojovat.

V přírodě probíhá selekce bojem o přežití

Nikdy nesmíme přenášet koncept „boje o existenci“ do ekonomického života. Chápeme ho v čistě biologickém smyslu.

Umělá, často nepřirozená selekce probíhá ve velkém měřítku v každém kulturním národě. Intelektuálně méněcenní, zločinci a nemocní lidé jsou často zachráněni před zánikem. Tak se špatná dědičná výbava nejen zachovává, ale také předává dalším generacím.

Zejména lékařské úspěchy brání selekci, která se kdysi týkala i člověka. U s přírodou spjatých lidí podobné kultury - jak se musíme dívat na naše předky - působily stejné selekční síly jako u zvířat. Tato selekce člověka rozvinula více. Ale vzestup kultury a zejména civilizace umožnil zapomenout na přírodní zákony. Člověk snad může jejich působení oddálit, ale nikdy je neodstraní. Stejně jako v průběhu dějin vyhynulo mnoho živočišných a rostlinných druhů, tak i celé národy byly zničeny, protože porušovaly přírodní zákony.

Dědičné změny a vlivy prostředí - přirozený výběr - tlačily evoluci neustále kupředu. Vznik a odštěpování nových ras udržovala příroda v mezích díky selekci. V přírodě byli eliminováni tvorové nevhodní pro zachování

každé rasy, zatímco nositelé příznivých vlastností zůstávali. Selekce zachovává rasu na jejím evolučním vrcholu.

Smrt jednotlivého tvora nemá nic společného s podstatou selekce, ale je pouze jejím prostředkem. Znaky jsou postupně eliminovány, když se již nepředávají ve stejné míře. V další generaci pak tento znak již není dostatečně silně zastoupen. Efekt je stejný, ať už je této eliminace dosaženo sterilizací nebo abstinencí, smrtí nebo jinak.

Nedůležitějším parametrem selekce je plodnost. Člověk, který nemá děti, může mít dlouhý život, ale je navždy vyřazen ze života rasy. Jeho dědičná kombinace působící společně s určitými podmínkami prostředí představuje něco jedinečného. Trvalost individuálního úspěchu je však pak zajištěna pouze tehdy, pokud tvůrčí osoba zajistí pro zvěčnění svého díla potomky sebe sama. Pouze plodnost určuje pokračování dědičné výbavy.

Každá selekce, která ovlivňuje národ, je trvalým a neodvolatelným úspěchem či neúspěchem.

S tímto poznáním se stává pochopitelnou hlavní příčina úpadku starověkých kulturních národů. Byli v nich odstraněni nositelé pracovitých dědičných

vlastností, nositelé a tvůrci kultury. Méněcenní nad nimi získali největší vítězství: vítězství větší porodnosti.

Během perských válek, přibližně 500 let př. n. l., měla Sparta 8000 bojeschopných mužů. V roce 244 př. n. l. se jich narodilo pouze 700.

Úpadek Sparty a pád Říma nebyly ničím jiným než selháním porodnosti dědičně způsobilých.

Protiselekce a deformace

Potvrzuje se, že všechny kultury, zejména ty v podstatě nordicko-germánské, jsou příkladem protiselekce, pokud jde o plodnost. To znamená:

že plodnost dědičně způsobilých je nižší než plodnost méně dědičně způsobilých.

Stále nerovnoměrná plemenitba zdatných a méně zdatných však vede ke snižování nadřazených dědičných faktorů v daném národě a vždy znamená jeho rasový, a tedy i kulturní úpadek.

Dříve se často zastával zásadně mylný názor, že vyšší schopnosti jsou omezeny na určité „třídy“ obyvatelstva. *„Talent je monopolem určité společenské třídy,“* řekl H. W. Siemens.

V nacionálněsocialistickém státě se proto selekce a státní pomoc nezakládá na hodnostech nebo společenských třídách, ale výhradně a pouze na schopnostech a výkonech, pracovitosti a způsobilosti. Nacionálněsocialistické vzdělávací ústavy, školy Adolfa Hitlera, Langemarckovo studium a Ordensburgen jsou toho živým důkazem. Produkují budoucí vůdčí osobnosti německého národa ve všech oblastech.

Nižší porodnost nordicky založených národů je konfrontována s vysokou mírou reprodukce zejména těch evropských národů, které vykazují asijské prvky.

V roce 1933 činil přirozený přírůstek obyvatelstva Německa s 66 miliony obyvatel 233 297 osob. V roce 1933 činil přirozený přírůstek obyvatelstva Polska s 32 miliony obyvatel 402 465.

Nebezpečí rasové proměny v Evropě je velké. Je nyní na nás, abychom jí zabránili.

Víme, že samotný počet hlav daného národa neznamená jeho sílu a význam. Nikdo však nebude popírat, že vedle kvalitativní úrovně jsou velikost a přirozený růst národa nejvýznamnějšími základy jeho vlivu a moci.

Válka a protiselekce

Každá válka představuje protiselekci v čisté podobě. Po ní následuje více či méně závažné národně-biologické poškození zúčastněných národů. Právě ti nejpracovitější a nejschopnější přicházejí na bojišti o život. Německo ztratilo v první světové válce dva miliony svých nejlepších mužů. Tři čtvrtě milionu lidí padlo za oběť nepřátelské hladomorné blokádě.

O válce a jejím překonání s ohledem na populační politiku Vůdce řekl: *„Úspěšný výsledek této války přinese Německé říši úkoly, které bude moci splnit jen díky zvýšení počtu obyvatel. Je proto nutné, aby mezery vzniklé v národním tělese válkou byly vyplněny růstem porodnosti.“*

Z rozkazu říšského vůdce SS z 28. října 1939: *„Mnohé vítězství zbraní pro národ bylo současně zničující porážkou pro jeho životní sílu a krev. V tomto ohledu bohužel nutná smrt nejlepších mužů, jakkoli je politováníhodná, ještě není nejhorší součástí války. Mnohem horší je absence dětí, které nebyly počaty živými během války a mrtvými po válce.“*

Oběti, které tato válka od našich lidí vyžaduje, jsou velmi bolestivé z lidského i populačně-politického hlediska. V žádném případě však nejsou nesmyslné, protože přinášejí život a budoucnost našeho národa.

Slouží bezpečnosti a obraně našeho přirozeného práva na život.

Nebezpečí rasového míšení

„Iracionální“ zvíře se spojuje s příslušníky stejné rasy pouze za účelem rozmnožování. Lidé blízcí přírodě jako Germáni - zemědělci, kteří jsou zakořeněni v půdě a mají blízko k zemi, kteří cítí volání krve a rasy - jednali po mnoho generací ze stejného instinktu. Jen „příliš racionální“ kulturní člověk se domnívá, že může jednat proti přírodě.

To je vždy k jeho škodě. Pokud se smísí dvě různé rasy, jejich dědičné znaky se nikdy nespojí v novou dědičnou strukturu, která by se předávala jednotně. Ze studia dědičnosti víme, že kromě spojení určitých dědičných faktorů se znaky dědí individuálně a nezávisle na sobě. Při rozmnožování takových míšenců se tyto znaky dále oddělují a rozdělují se v různých potomcích.

Každé míšení ras mění harmonickou rovnováhu rasového složení. Čím vzdálenější původ mají míchající se rasy, tím větší narušení bude mít taková bastardizace za následek. Dále přicházejí všechny nepříznivé vlivy v oblasti zdraví a zejména psychologie, které jsou důsledkem míšení ras.

Smíšené rasy jsou fyzicky i psychicky disharmonické.

Míšení ras znamená pomalý úpadek vyšší rasy, a tím i jistou ztrátu jedinečnosti národa. O důsledcích škodlivého míšení ras nás jasně poučuje historie. Od okamžiku, kdy národ ztratí své rasové vědomí, nastává morální, intelektuální a kulturní úpadek. Dnes rozšířený názor, že míšení ras je kulturně expanzivní a dokonce kulturně kreativní, je falešný. Pravdou naopak je, že kontakt s cizími národy a rasami v nás často nejprve vyvolá správné vědomí vlastní podstaty. Toto poznání však vyžaduje, abychom v rasových záležitostech přesně dodržovali přísné oddělení všeho, co je našemu druhu cizí.

„Mísení krve a s ním spojené snižování rasové úrovně je jedinou příčinou vymírání starých kultur." – Vůdce

Řada kulturních národů vykazuje následující společnou cestu vývoje, která však nepředstavuje zákon života: Po pomalém vzestupu na určitou úroveň následuje krátký zlatý věk a poté rychlý úpadek. Úpadek sil je téměř vždy nastolen nahrazením střídmosti, střízlivosti a zdraví hledáním požitků, nedostatkem zásad a nemocí.

Současně krvavé války vymýtí nejlepší nositele a nedostatek dětí neustále snižuje počet způsobilých.

Smrtelnou ránu však zasadí smíšení s cizí krví. To má za následek, že se vnitřní rozpory ještě prohlubují. Při takovém rozdělení pak snadno zvítězí energický národ nad nemocným.

Nositelem a základem německého národa je nordická rasa. Příroda nás to učí jako nejvyšší zákon: Jednotlivec není účelem, ale prostředkem života.

Německý národ není součtem 85 milionů lidí, ale spíše velkou jednotou, společenstvím, v němž převládá nordická dědičná podstata. Tato dědičná skladba se projevuje nejen ve fyzické podobě a vzhledu, ale nachází svůj výraz především ve společně směřované rasové duši. Rozhodující, i když žádoucí, nejsou samotné fyzické nordické rysy jednotlivého člověka. Naopak, rozhodující jsou jeho psychologicko-povahové rysy.

Nordická rasa je rasou německého národa, vtiskuje svou pečeť naší podstatě, určuje naše myšlení, jednání a cítění.

Židovská otázka

Ničivý vliv rasového míšení se Židy se v našem národě ukázal jako obzvlášť škodlivý až do nástupu nacionálního socialismu k moci. Tito parazité lidstva dodnes dobře pochopili, jak zabránit úplnému splynutí s hostitelským národem.

To vyjadřuje výrok anglického Žida Disraeliho: „Každá rasa, která bezohledně mísí svou krev, musí zahynout.“ Jestliže v roce 1928 připadalo v Německu na 100 čistě židovských sňatků již 53 smíšených, pak to dokazuje, jak hluboko se tento pomalu, ale vytrvale působící jed vplížil do našeho národa. Kromě toho existovalo zvláštní nebezpečí, že Židovstvo prostřednictvím duchovního rozkladu začalo systematicky podkopávat rasově uvědomělé jednání a myšlení našeho národa, aby se politicky a hospodářsky pozvedlo k převaze. Současně s tímto podkopáváním se především v intelektuálně vůdčích skupinách našeho národa šířilo míšení. Židé učinili upřímné cítění opovrženíhodným a jejich propaganda cíleně směřovala k vnitřnímu podkopání a roztříštění národního tělesa. Důsledky této destruktivní, desítky let trvající infekce jsou v našem národě zjistitelné i dnes. Vyžaduje intenzivní úsilí, abychom vyloučili poslední stopy tohoto

moru a přivedli celý náš národ zpět na přirozenou a jedinou správnou cestu života.

Řešení židovské otázky se dnes pro evropské národy stalo životně důležitým úkolem přesahujícím hranice Říše.

Příčiny poklesu porodnosti

Příčiny poklesu porodnosti jsou především psychologického rázu. Klesající porodnost začala nejprve u bohatých, kteří se kvůli pohodlí a hledání požitků odrazovali od výchovy přiměřeného počtu dětí. Široké masy pak tento příklad kopírovaly. Dnes se musí stát opak a v majetnějších vrstvách se musí počet dětí především zvyšovat.

Po válce v letech 1870-71 připadalo v Německu na každých 1000 obyvatel ročně 40 narozených dětí.

Na přelomu století připadalo na každých 1000 obyvatel jen 35 porodů ročně.

Nejnižšího bodu dosáhla porodnost během první světové války, kdy na každých 1000 obyvatel připadalo ročně 14 narozených dětí.

Ještě děsivější je následující obrázek poklesu porodnosti: v roce 1870 se při 42 milionech obyvatel narodily asi 2 miliony dětí. V roce 1933 při 65 milionech obyvatel se narodilo asi 0,9 milionu dětí.

Obnovená pozitivita změněného psychologického postoje s nástupem nacionálního socialismu k moci přinesla obrovský obrat.

Byly zde.... 1933: 14,7 narozených na 1000 obyvatel 1935: 19,9 narozených na 1000 obyvatel 1939: 20,8 narozených na 1000 obyvatel

Tento obrat je sám o sobě jistě velmi povzbudivý, ale zvyšující se porodnost bychom neměli přeceňovat. Výše uvedená čísla ještě nezajišťují potřebný přírůstek našeho obyvatelstva.

Tato válka je velkou biologickou zkouškou síly. Vývoj porodnosti v posledním desetiletí však jasně ukazuje na novou životní vůli a životní jistotu, které rozhodly o obratu v tomto ukazateli.

Dějiny na mnoha příkladech dokazují, že národ může sklízet plody své pracovitosti a své výkonnostní síly jen tehdy, když má k dispozici dostatečný počet lidí. Čím větší je prostor, tím větší je potřeba lidí k ochraně tohoto prostoru: vojáků; k zajištění výživy: zemědělců; a k výrobě průmyslových výrobků: pracovníků. Všechny národy, které z jakýchkoli vnitřních důvodů již nebyly schopny dosahovat růstu populační síly současně s posilováním své moci, se staly obětí zániku.

Podívejme se na plodnost evropských národů: V letech 1936-37 připadalo v Německu na 1000 obyvatel 19,4 porodů, ve Švédsku na 1000 obyvatel 14,2 porodů, v

Norsku na 1000 obyvatel 15,1 porodů, v Anglii na 1000 obyvatel 15,5 porodů.

Pro srovnání... Polsko mělo na 1000 obyvatel 26,2 narozených, Rumunsko mělo na 1000 obyvatel 31,5 narozených, Ukrajina měla na 1000 obyvatel 34,0 narozených.

Kvantitativní vývoj germánských, latinských a východobaltských obyvatel hovořících slovanským jazykem:

	Germáni	Latini	Východobalti
1810	59 milionů	63 milionů	65 milionů
1930	149 milionů	121 milionů	226 milionů
1960	160 milionů	133 milionů	303 milionů

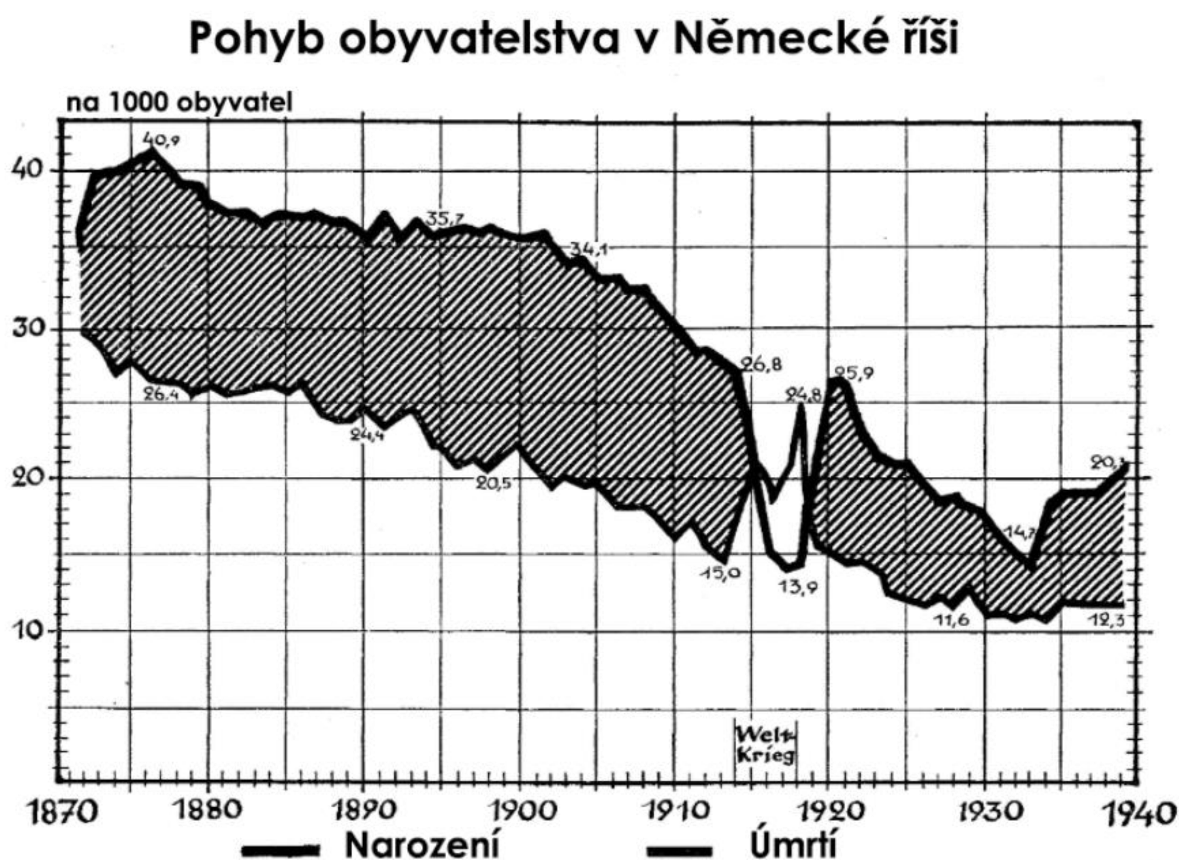
Počet obyvatel Sovětského svazu se každoročně zvyšuje asi o tři miliony. V asijské oblasti se počet obyvatel Japonska za posledních 70 let zdvojnásobil. Jeho roční přírůstek činí přibližně jeden milion lidí. Stejně tak Čína a Indie navzdory hladomoru a epidemiím neustále zvyšují počet svých obyvatel.

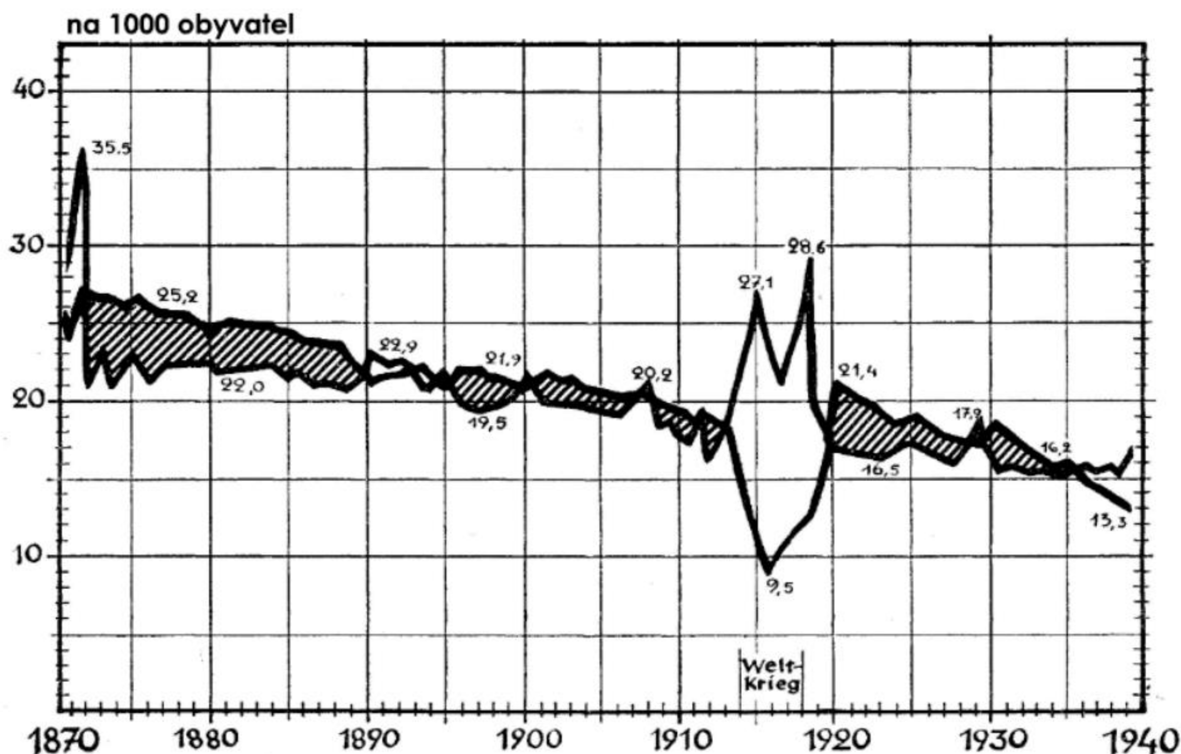
Pokud si sami nezajistíme odpovídající množství potomstva a neprodukujeme nárůst nordické dědičné

podstaty, pak bude nordická krev stále více vytlačována krví východní a východobaltskou.

Nordická rasa, nebo můžeme s jistotou říci, že germánské národy, jsou, co se týče plodnosti a porodnosti, pozadu.

Počet narozených dětí však rozhoduje o osudu národa.

Německé vítězství ve zbraních je tedy úplné pouze tehdy, pokud po něm následuje vítězství dítěte.

„V boji o přežití má každý národ k dispozici dvě zbraně: svou schopnost bojovat a svou plodnost. Nikdy nezapomínejte, že samotná schopnost národa bojovat nemůže nikdy umožnit přežití národa do daleké budoucnosti, spíše je k tomu zapotřebí také nevyčerpatelný pramen jeho plodnosti.“ - Říšský vůdce SS

Rasová hygiena a populační politika

„Kdo není tělesně a duševně zdravý a způsobilý, nesmí své utrpení přenášet na tělo svého dítěte.“

Adolf Hitler, Mein Kampf

Nad naší činností stojí národní společenství.

Je neospravedlnitelným stavem, pokud vztah mezi produktivní a neproduktivní vrstvou v daném státě nabývá nezdravých forem. Aktivní, pracující část obyvatelstva musí podporovat život těch, kteří již pracovat nemohou. Existují šílenci, kteří dříve stáli stát desítky tisíc marek. V období (Výmarské republiky) byl počet zločinců šokující a zločinci se často silně rozmnožovali. Odstraněním těchto nositelů liknavé dědičnosti lze ušetřit miliony a využít je k jiným účelům.

Činnost každého zodpovědného vedení státu musí sloužit systematické péči a zvyšování počtu těch dobře šlechtěných. Povinností státu je podniknout vše pro to, aby se nerodili lidé, kteří si zbytečně nárokují sílu druhých a pro něž samotný život znamená utrpení. Každý přirozený národ brzy odstraní méněcenné, když tuto skutečnost správně vyhodnotí. V takzvaném

„kulturním národě“ však falešná dobročinnost - vnášená do širokých mas zejména klerikálními kruhy - vyloženě podporuje protiselekci.

Z pohledu církve je jakýkoli rozumný zásah označen za porušení božího řádu světa. Tvrdit, že Bůh chce to, co je považováno za méněcenné, je zjevný nesmysl.

Jinak bychom také neměli právo dočasně nebo trvale vykázat vraha nebo zločince ze společenství.

Přírodní zákony nám přesně ukazují, že život našeho národa a zachování jeho dobrého dědičného stavu stojí nad blahobytem vrozeně těžce deformovaného člověka.

Činnost nesmí spočívat v osobním „já“, ale v celku národa.

Navíc zkušenost ukazuje, že většina vrozeně nemocných nemá žádný smysl pro odpovědnost vůči svým potomkům.

V roce 1877 bylo v německých blázincích v péči asi 40 375 osob, v roce 1926 to bylo 252 793 (!) osob. V USA se procento duševně nemocných od roku 1904 do roku 1929 více než zdvojnásobilo.

Nacionální socialismus zde vhodně zasáhl. Vůdcův postoj k tomuto problému je jasný a jednoznačný:

„Požadavek, aby bylo znemožněno poškozeným lidem plodit další stejně poškozené lidi, je požadavkem nejjasnějšího rozumu a ve svém systematickém provádění je nejhumánnějším činem lidstva. Ušetří miliony nešťastníků nezaslouženého utrpení a ve svém důsledku povede ke stále většímu uzdravení.“

Německá vláda vytvořila 14. července 1933 „Zákon o prevenci potomků s vrozenými vadami“. Zákon nařizuje: Nařizujeme, že kdo je vrozeně nemocný, může být sterilizován chirurgickým zákrokem, pokud podle zkušeností lékařské vědy existuje velká pravděpodobnost, že jeho potomci budou trpět těžkými tělesnými nebo duševními vrozenými vadami.

Zákon vyjmenovává v současnosti známé vrozené choroby, včetně řady duševních chorob a závažných dědičných vad, jako je vrozená slepota, vrozená hluchota atd.

Kromě toho mohou být neplodnými učiněny osoby, které trpí těžkým alkoholismem. O sterilizaci rozhoduje Rada pro dědičné zdraví.

Touto legislativou je učiněn nezbytný začátek ozdravného procesu národního tělesa. Účinek tohoto zákona se projeví již v příští generaci. Bylo to rozhodnutí, jehož význam nelze podceňovat, jestliže

nacionálněsocialistický stát s železnou razancí učinil přítrž neudržitelnému stavu.

To, že mravní delikventi mají vrozeně značně poškozené potomky, zohledňuje druhý zákon. „Zákon proti nebezpečným mravnostním delikventům a o bezpečnostních a nápravných opatřeních“ byl vytvořen 24. listopadu 1933. Tímto zákonem se z národního tělesa odstraňují určité asociální prvky.

15. září 1933 byly na stranickém Dni svobody vyhlášeny „norimberské zákony“. Zahrnují následující zákony: 1. „Zákon o říšské vlajce“. 2. „Zákon o říšských občanech“. 3. „Zákon na ochranu německé krve a cti“.

„Zákon o říšském občanovi“ určuje, kdo je poddaný a kdo občan. Říšští poddaní jsou ti, kteří patří k ochrannému svazu Německé říše a jsou vůči němu zvláště zavázáni. Říšský občan je kategorie osoby německé nebo příbuzné krve, která svým jednáním prokázala, že je ochotna a schopna loajálně sloužit německému národu a Říši.

„Zákon na ochranu německé krve a cti“ mimo jiné zakazuje sňatky mezi Židy a poddanými německé nebo příbuzné krve.

Podle nařízení „Zákona o říšských občanech“ a „Zákona na ochranu německé krve a cti“ mají být lidé z jedné čtvrtiny židovského původu být prostřednictvím svých potomků integrováni do německého národa. Proto jsou zakázány sňatky mezi Židy a čtvrtinovými Židy i mezi samotnými čtvrtinovými Židy navzájem. Sňatky mezi polovičními Židy a Němci nebo čtvrtinovými Židy vyžadují povolení říšského ministra vnitra. Zákon také stanoví, že je zakázáno uzavírat sňatky mezi osobami německé krve s potomky míšenců z řad afrických francouzských okupačních sil z období okupace Porýní a také s cikány.

Význam tohoto zákona shrnul říšský maršál: „Je to potvrzení síly a požehnání germánského a nordického ducha. Víme, že pokrevní hřích je původním hříchem národa. My sami, německý národ, jsme tímto prvotním hříchem museli velmi trpět. Musíme se proto znovu pokusit navázat na linii generací z temného pravěku. Ta byla v poslední hodině skutečně spásou, a kdyby nám Bůh a Prozřetelnost nedaly Vůdce, Německo by z tohoto prvotního hříchu, z rozkladu, už nikdy nepovstalo.“

Zakazujeme sňatky mezi lidmi s dědičnou chorobou, a tím zabraňujeme předávání vadných dědičných prvků potomkům.

Nacionálněsocialistické Německo bylo přirozeně ostře napadáno nepřátelskými, Židy vedenými zahraničními zeměmi, i když Říše s těmito opatřeními nestojí ve světě osamocena. Mnohé státy v USA již před desetiletími přijaly zákonná opatření, aby zabránily nárůstu méněcenných dědičných prvků. Nejprve byly v roce 1926 takové právní mantinely zavedeny v některých amerických státech a v roce 1929 v Dánsku a části Švýcarska. V Kalifornii bylo za posledních 20 let učiněno neplodnými 9 000 lidí.

Rasové vědomí

V rozkazu říšského vůdce SS z 31. prosince 1931 se v bodě jedna píše, že SS je svaz nordicky orientovaných lidí vybraných podle zvláštních norem.

Hlavním bodem našeho světonázoru je myšlenka rasy. Máme neochvějné přesvědčení, že pouze krev, naše dědičná výbava, je rozhodující pro trvalé a vrcholné úspěchy. Proto stavíme myšlenku selekce do popředí našich ideálů.

Naším ideálem selekce je fyzicky a duševně-psychologicky dědičně zdatný člověk nordicko-germánské povahy.

Nechceme být pouze sdružením fyzicky nejlepších, ale také charakterově nejvěrnějších a nejhodnotnějších.

Společenství rodů

Zachování rasově dědičného pro všechnu budoucnost zahrnuje rodinu a rod jako přirozený předpoklad.

Život jednotlivce jej spojuje s předky a potomky. Od rodiny a rodu se svazek rozšiřuje na národní společenství.

Jednotlivá osoba umírá, podléhá zákonům přírody. Předáním své dědičné výbavy se však nejprve stává živým členem svého národního společenství. Věříme v nesmrtelnost našeho národa.

Vůdce o rodině říká: *„Je to rodina: Je to nejmenší, ale nejcennější jednotka v konstrukci celé státní struktury."*

Rodina je základem života Říše. Produkuje budoucí generace. Každý národ se může obnovit pouze z rodiny. Z germánsko-německého cítění se vžíváme do myšlenky rodu. V úzkém spojení se zákony života jsme prostřednictvím německé rodiny umožnili vzestupnou plemenitbu. Rodina je členem rozumného společenství rodu; je uznávaným řádem pro rozmnožování nastupující generace.

Konkrétní povinnosti při výběru partnera

Víme, že výběr manželky nám dává jedinou možnost v životě zlepšit dědičnou skladbu nadcházející generace. Zdraví nebo nemoc, talent nebo neschopnost potomků je určována výběrem partnera jeho předků. Při tomto důležitém kroku v životě člověka nesmí rozhodovat postavení a bohatství, ale pouze duševní a fyzická způsobilost. Je také jasné, že kdo si je jistý, že je nositelem nezdravých dědičných faktorů, musí se zdržet.

„Neexistuje svoboda hřešit proti potomkům, a tedy proti rase. To, co se v této oblasti zanedbává po všech stránkách, musí napravit národní stát. Musí postavit rasu do středu života vůbec. Musí pečovat o udržení čistoty. Musí prohlásit dítě za nejcennější majetek národa. Musí se postarat o to, aby děti plodili jen ti, kdo jsou zdraví; aby existovala jen jedna hanba: navzdory vlastní nemoci a nedostatkům přesto přivádět na svět děti...“ – Adolf Hitler, Mein Kampf.

Stejně tak je nedostatkem pocitu odpovědnosti nepředávat dobré dědičné vlohy dobrovolným odmítnutím, a tím zužovat nebo dokonce vysoušet řeku života.

Samotné úspěchy v profesi nejsou zdaleka to jediné, co společenství potřebuje. Stejně důležité je plnění

biologické povinnosti. Obojí dohromady vytváří německý životní úspěch.

Esesman by se měl oženit co nejmladší. Matka jeho dětí musí být nositelkou způsobilé krve. Pak je jeho rodina v každém ohledu obohacením rodu a národa. Ve správném uznání budoucího formování našeho národa - k němuž musíme dosáhnout největšího dílu - vydal Říšský vůdce SS již 31. prosince 1931 rozkaz o sňatcích a zásnubách. V něm se píše:

1. SS je spolek německých, nordicky determinovaných mužů vybraných podle zvláštních norem.

2. V souladu s nacionálněsocialistickým světonázorem a s vědomím, že budoucnost našeho národa spočívá v selekci a zachování rasově a vrozeně zdravé dobré krve, zavádím s účinností od 1. ledna 1932 povolení k sňatku pro všechny svobodné členy SS.

3. Žádoucím cílem je vrozeně způsobilý rod německého, nordicky determinovaného druhu.

4. Povolení k sňatku bude uděleno nebo zamítnuto pouze a jedině podle rasových a vrozených zdravotních norem.

5. Každý esesman, který se hodlá oženit, musí získat povolení k sňatku od Říšského vůdce SS.

6. Příslušníci SS, kteří se i přes odmítnutí povolení k sňatku přesto ožení, budou vyloučeni z SS; bude jim dána možnost rezignace.

7. Řádné vyřízení žádostí o uzavření manželství je úkolem rasového úřadu SS.

8. Rasový úřad SS povede „Rodovou knihu SS", do které budou rodiny členů SS zapsány po udělení povolení ke sňatku nebo schválení žádosti o vstup.

9. Říšský vůdce SS, vedoucí Rasového úřadu a odborní poradci tohoto úřadu jsou povinni čestným slovem zachovávat mlčenlivost.

10. SS si je vědoma, že tímto rozkazem činí krok velkého významu. Pohrdání, výsměch a nepochopení nás netrápí, budoucnost patří nám!

Říšský vůdce SS, Henrich Himmler

Kromě toho musí být esesmanům, kteří stojí před závazkem, znovu a znovu připomínána skutečnost, že i k závazku může dojít pouze se souhlasem říšského vůdce SS.

Z projevu Říšského vůdce SS z roku 1935: *„Tak jsme se shromáždili a pochodujeme podle neodvolatelných zákonů jako nacionálněsocialistický, bojovný řád nordicky determinovaných mužů a jako zapřísáhlé společenství jeho rodů cestou do daleké budoucnosti a přejeme si a věříme, že budeme nejen vnuky, kteří ji vybojovali lépe, ale kromě toho i předky pozdějších generací, nezbytných pro věčný život německo-germánského národa.“*

Proto jsou stanoveny směrnice pro výběr partnera esesmana a vytvořeny základy k tomu, aby esesman přímo konal hlavní úlohu při formování vůdčích rodů příštích generací.

Boj o budoucnost

Historie nám ukazuje, jak často v průběhu tisíciletí docházelo k vzestupu a pádu prosperujících říší a kultur.

Za své největší úspěchy vděčí lidstvo tvůrčí síle nordické rasy.

Jakmile nositelé této kultury zmizeli, úpadek byl nevyhnutelný. V posledních staletích nabýval proces de-nordizace stále větších forem.

Poznali jsme kořeny de-nordicizace a ukázali si nebezpečí, která nás dnes obklopují. Nacionálněsocialistický stát tato nebezpečí správně rozpoznal. Byly již vytvořeny zákony, které mají zabránit dalšímu úpadku, a probíhají také opatření, která mají v tomto smyslu poučit celý náš národ. Dále od nás musí přijít - chceme-li skutečně vlastnit vedoucí postavení v germánském prostoru - odpovídající směřování celého germánsky určených národů.

Místo de-nordizace musí přijít vědomá re-nordizace. Biologický pohled vyžaduje jasné rozlišení ras. Nevýhody míšení ras jsou nám známy.

Velká osidlovací aktivita prostřednictvím osídlení nordicko-germánských zemědělců na východě vytvoří

hradbu proti postupu východobaltských národů hovořících slovanským jazykem.

SS se i zde postavila do první linie řešení těchto životně kritických otázek a bude, poslušna svých zákonů, plnit úkoly před ni postavené. Prozíravost a vůle k podpoře a posílení nordické rasy - vycházející z našeho směru - se pak stanou společným majetkem všech nordicko-germánských národů. Známe cestu, která vede k vzestupu. My, muži SS, neseme spolu s pocitem odpovědnosti vůči vlastní osobě především pocit odpovědnosti vůči národu a nastupujícím generacím. Myšlenka rasy je hlavní položkou našeho světonázoru. Adolf Hitler i v tomto boji zvítězí, ne proto, že by se bouřil proti přírodním zákonům, ale proto, že jim znovu přiznal jejich oprávněnost a je ochoten jim být bezvýhradně věrný.

Chceme být počítáni mezi vůdcovy nejlepší. Jemu a našemu národu patří veškerá naše oddanost a věrnost. Naše síla a náš duch pomohou určit a uspořádat novou rasovou přestavbu germánsky orientovaných národů Evropy.

Souhrn našich požadavků

1. Chraňte si své zdraví a - dokud jste ještě ve věku, kdy se vyvíjíte - zachovávejte zdrženlivost především ve vztahu k rekreačním jedům, jako je alkohol a nikotin, a k sexuálním aktivitám. Je třeba mít na paměti, že nordický člověk zpravidla dosahuje plné zralosti zejména v pozdním stádiu vývoje.

2. Uzavřete manželství co nejdříve. Teprve pak si budete plně užívat rodinného života se svou ženou.

3. Neberte si ženu cizího druhu. Jste zodpovědní vůči svému národu a svým potomkům za udržení čisté krve.

4. Neberte si vrozeně nemocnou ženu. Jinak ponesete vinu za utrpení svých vlastních dětí a vnuků.

5. Vyberte si pro sebe pouze zcela zdravou ženu. Skutečný obraz o zdravotním stavu a vlastnostech vaší budoucí manželky vám ukáže její rod.

6. Vaše manželka by měla být přinejmenším stejně rasově hodnotná jako vy sám.

7. Usilujte o to, abyste sebe a své děti dostali zpět na venkov.

8. Vyhněte se sňatku s příbuznými, protože nežádoucí vlastnosti se před vámi téměř vždy skryjí a pak se dvakrát silněji projeví u vašich dětí.

9. Musíte zachovat svou dědičnou výbavu pro svůj národ v co největším počtu dětí. Ve svých dětech žijete dál.